

Badische Landesbibliothek Karlsruhe

Digitale Sammlung der Badischen Landesbibliothek Karlsruhe

Luimige Reis langs den Rijn

Hood, Thomas

Amsterdam, 1840

[Text]

[urn:nbn:de:bsz:31-140259](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:bsz:31-140259)

beschrijving van een' Engelschman in mijn zakboekje opgeschreven, uit vrees dat ik, zonder het te weten, er een' mogt aantreffen. Hier is zij: —

»Ontmoet gij iemand, in een' langen rok gekleed, die hem bijna tot aan de enkels reikt, ruim genoeg om er eene gansche familie in te bergen, en met zakken, in elken waarvan hij wel een foliant kan medenemen, met een' ongedwongen gang, en nergens zoo veel acht op slaande dan op zich zelve, dan is het buiten twijfel een Engelschman. Heeft hij met zijn voerman verschil over zijn voeder, en met een' ezeldrijver over zijne fooi — gij kunt er op aan, hij is een Engelschman.»

»Nu een tegenhanger voor die schilderij. Ontmoet gij iemand in een' frak, zoo glanzig alsof hem eene regenbui overvallen heeft, met zakken wijd genoeg om in den eenen eene baal tabak en in den anderen eene gazpijp te bergen, — zoo zeer met zich zelve ingenomen, dat hij naar geen' anderen omziet — hij is buiten twijfel een Duitscher. Draagt hij een' regenscherm en eene fraaije meerschuimen pijp, zonder zijn hoofd te breken met zijne vrouw en kinderen, die zoo goed als zij kunnen achter hem aan mogen sukkelen — hij is een Duitscher. Draagt hij een klein kruis, of een strookje lint door zijn knoopsgat, en een' zwaren ring aan zijn' voorsten vinger, dan moogt gij hem op den koop toe voor een' raadsheer van het hof aanzien. Ziet gij eene jonge dame — maar neen, ik wil den Heer SCHREIBER niet navolgen in zijn gemis aan beleefdheid jegens de dochteren van het »hoogmoedige Eiland der winkeliers'' eene uitdrukking van *Engelands* bittersten vijand ontleend, en daarom voldoende om den geest te bewijzen,

van den ondankbaren schrijver van het Reisboek, jegens een zoo groot gedeelte van zijne beschaafde lezers.

Dewijl gij een groot liefhebber van de natuurverschijnselen zijt, moet ik niet verzuimen u te melden, dat wij op onze wandeling de gelegenheid hadden van eene fraaije waterhoos te beschouwen. Zij kwam de *Moessel* af en had eerst het voorkomen van een' wervelwind van stof, in welks midden eenige ongelukkige kraaijen op eene verwilderde wijze rondfladderden. Binnen weinige oogenblikken verspreidde zich de damp of nevel, en de waterhoos werd zichtbaar, van de oppervlakte der rivier af, tot aan de wolken toe, alwaar zij uitliep in de gedaante van een' trechter. Tegen de zwarte lucht achter dezelve, geleek zij naar een lang, smal, grijs lint, zwellende van den wind. Aldus dreef zij den *Rijn* langzaam over, alwaar zij tegen den oever golvende, even gelijk hij reeds te voren eenige huden van eene leerlooijerij had opgenomen, thans eenig gewasschen linnen medenam, en naar den regterkant van het kasteel heentrekkende, achter de bergen buiten ons gezigt geraakte. Zij was nauwelijks verdwenen, of ik hoorde *MARKHAM* uitroepen: »Daar is er nog eene losse schroef van in de lucht!» Ik keek naar boven en zag eene dikke zwarte wolk langzaam voortdrijven boven de aarde, en met hare punt — het andere einde was plat — den loop volgen, dien de hoos genomen had. Wij hebben naderhand vernomen dat de waterhoos het leder met het linnen neder had laten vallen, en zich, na zeer weinig schade veroorzaakt te hebben, had ontlast dicht nabij *Ems*.

En nu, zoo als de *Convolutus* tegen de ondergaande zon zegt, is het tijd om te sluiten. Hoe wenschte ik

wel, GERARD! dat gij naast mij stond, met eene hengeloede in uwe hand, op een' fraaijen avond aan den oever van mijne geliefkoosde *Lahn*. Doch dewijl dat niet zijn kan, zend ik u liever een schetsje van dezelve. — Groet EMILIA en denk aan, enz.

FRANK SOMERVILLE.